

Forever

Mấy hôm nay xem một lô ảnh mới chụp. Nhìn mãi mới nhận ra chính mình! *Sao trông chán thế này nhỉ? Sao có thể xấu đến thế? Sao già đến như vậy? Ngày xưa trông cũng được. Mà giờ tẻ đến vậy cơ à! Vì sao và vì sao?!!!* Nhưng nghĩ lại, đây là chuyện thường tình, có gì lạ đâu! Khi đã over the hill, đây là chuyện đương nhiên sẽ phải đến. Như mặt trời mọc rồi lặn. Như trăng tròn rồi trăng khuyết. Như ngày qua đêm đến. Có nghĩa là những định luật của mọi sự, trong đó có đời người.

Và lại, bây giờ nhìn ảnh mình thấy kinh khủng quá. Nhưng 10 năm nữa, nhìn lại có lẽ sẽ tấm tắc tự khen. *Hồi đó trông mình cũng còn bảnh đẫy chứ nhỉ!* Dĩ nhiên 10 năm sau này, ngồi xe lăn, miệng thều thào, tay chân cầm đây dây nẹp, cổ có ống thọc vào nối với máy thở, xem hình 10 năm trước dĩ nhiên phải thấy đẹp rồi! Nhớ lại những tấm hình của bằng lái xe bao nhiêu năm trước có ai hài lòng với hình mình trong bằng lái đâu. Đàn ông ra đứng đợi mấy tiếng đồng hồ, ai cũng mặt mày quạu quọ, chụp hình trông đầy vẻ criminal. Có lẽ đây là cố tình của văn phòng DMV, nhằm nhủ rằng: *"Anh tưởng anh ngon há? Các anh chỉ là những người sắp sửa phạm tội! Có ngày tù mọt gông!"*. Đàn bà chụp hình trong bằng lái ai cũng xấu hản đi. Vì mấy con mụ làm ở DMV, lương ít xịn lại phải làm quần quật cả

ngày, lúc nào cũng giận đời đen bạc. chồng nghiện ngập, con hư hỏng, nợ ngập đầu, phải đổ cái tức của mình cho người đi chụp hình lấy bằng lái xe mới hả dạ. *"Đã đẹp, sexy, trang điểm lộng lẫy, còn mặc đồ diện đến đây để chọc tức bà há? Bà chụp cho xấu hoặc cho mà biết thân!"*

Người nào đến văn phòng DMV lấy bằng lái xe cũng lắc đầu ngán ngẩm. *Sao thấy mình cũng được mà hình bằng lái tẻ đến như vậy được!* Nhưng khoan! Nhớ lại đi! Sáu năm trước, có phải cũng đã nhìn hình bằng lái rồi lắc đầu quạu quạu không? Bây giờ nhìn lại hình cũ thấy hồi đó cũng được đấy chứ nhỉ! Hình của bằng lái xưa hơn, 12 năm trước, *sao hồi đó mình ngon lành như vậy tạt!* Hay mấy bà: *"Cũng sắc nước hương trời hồi đó chứ dờn à!"*. Người đã over the hill, sắp ba bốn cái bằng lái xe cũ để cạnh nhau, mới thấy được sự đổi thay của đời người. Rồi ngán ngẩm! Nhưng không sao, đã bảo 10 năm nữa ngồi xe lăn sẽ thấy khác hết chứ sao đâu!

Mấy hôm trước mới xem show trên TV tên là "Forever". Nhân vật chính là một bác sĩ giải phẫu tử thi cho cảnh sát, medical examiner, là người bất tử immortal, lúc nào cũng trẻ ở cỡ tuổi 30's, sống với anh con bây giờ là ông già lụ khụ sắp chết! Tuổi 30 là tuổi đẹp nhất của đàn ông, nên bất tử

nhưng ở cỡ tuổi này mới đáng sống. Chứ già trên 100, rồi ì ra không chịu chết có lẽ là cực hình, chết cho rồi! Nhưng immortal, không chết được, có là điều thích thú không? Vì bao nhiêu kỳ niệm, bao nhiêu khổ đau chồng chất từ bao nhiêu kiếp người, không được giải thoát, đè nặng lên một đời sống bất tử, làm sao chịu cho thấu!

Và có phải biết được niềm vui đang có rồi sẽ tàn. Cái hay, cái đẹp đang tận hưởng, chỉ là phù du. Ý thức được điều đó có phải mới đem lại được niềm vui và hạnh phúc thực sự không? Vậy hình đẹp hình xấu đã có sao đâu? Đời người dài ngắn, rồi cũng thế thôi! *Thắc mắc mà làm chi, hồi anh bạn over the hill của tôi đi!*